Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 12 grudnia 2019 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Artykuł 6 ust. 1 – Pojęcie „wydającego nakaz organu sądowego" – Kryteria – Europejski nakaz aresztowania wydany przez prokuraturę państwa członkowskiego w celu wykonania kary

W sprawie C-627/19 PPU

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez rechtbank Amsterdam (sąd rejonowy w Amsterdamie, Niderlandy) postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2019 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 22 sierpnia 2019 r., w postępowaniu dotyczącym wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko:

ZB,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: J.-C. Bonichot, prezes izby, M. Safjan, L. Bay Larsen, C. Toader (sprawozdawczyni) i N. Jääskinen, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Campos Sánchez-Bordona,

sekretarz: M. Ferreira, główna administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 24 października 2019 r.,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– w imieniu ZB – M.A.C. de Bruijn, advocaat,

– w imieniu Openbaar Ministerie – K. van der Schaft i N. Bakkenes,

– w imieniu rządu niderlandzkiego – M.K. Bulterman i J. Langer, w charakterze pełnomocników,

– w imieniu rządu belgijskiego – C. Van Lul, C. Pochet i J.-C. Halleux, w charakterze pełnomocników,

– w imieniu Irlandii – G. Hodge i M. Browne, w charakterze pełnomocników, których wspiera R. Kennedy, SC,

– w imieniu rządu hiszpańskiego – L. Aguilera Ruiz, w charakterze pełnomocnika,

* Język postępowania: niderlandzki.

– w imieniu rządu francuskiego – A. Daniel i A.-L. Desjonquères, w charakterze pełnomocników,

– w imieniu rządu włoskiego – G. Palmieri, w charakterze pełnomocnika, którą wspiera L. Fiandaca, avvocato dello Stato,

– w imieniu rządu fińskiego – M. Pere, w charakterze pełnomocnika,

– w imieniu Komisji Europejskiej – S. Grünheid i R. Troosters, w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 26 listopada 2019 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1), zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. (Dz.U. 2009, L 81, s. 24) (zwanej dalej „decyzją ramową 2002/584").

2 Wniosek ten został złożony w ramach wykonywania w Niderlandach europejskiego nakazu aresztowania wydanego w dniu 24 kwietnia 2019 r. przez Procureur des Konings te Brussel (prokuratora królewskiego w Brukseli, Belgia) w celu wykonania dwóch kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec ZB.

Ramy prawne

Prawo Unii

3 Motywy 5, 6, 10 i 12 decyzji ramowej 2002/584 mają następujące brzmienie:

„(5) Cel Unii, jakim jest ustanowienie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, prowadzi do zniesienia ekstradycji między państwami członkowskimi i zastąpienia jej systemem przekazywania osób między organami sądowymi. W dalszej perspektywie wprowadzenie nowego, uproszczonego systemu przekazywania osób skazanych bądź podejrzanych, w celach wykonania wyroku lub wszczęcia postępowania prowadzącego do wydania wyroku [lub ścigania] w sprawach karnych, stwarza możliwość usunięcia [umożliwia wyeliminowanie] złożoności obecnych procedur ekstradycyjnych i związanej z nimi możliwości [związanego z nimi ryzyka] przewlekania postępowania. Dominująca do dziś między państwami członkowskimi tradycyjna współpraca w zakresie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości powinna zostać zastąpiona przez system swobodnego przepływu orzecznictwa sądowego w sprawach karnych, obejmujący zarówno decyzje prawomocne, jak i nieprawomocne [Dominująca do dziś między państwami członkowskimi tradycyjna współpraca powinna zostać zastąpiona przez system swobodnego przepływu w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości orzeczeń w sprawach karnych, obejmujący zarówno orzeczenia wydane w toku postępowania, jak i kończące postępowanie].

(6) Europejski nakaz aresztowania przewidziany w niniejszej decyzji ramowej stanowi pierwszy konkretny środek w dziedzinie prawa karnego wprowadzający [w życie] zasadę wzajemnego uznawania, którą Rada Europejska określ[ił]a jako kamień węgielny współpracy sądowej.

[…]

(10) Mechanizm europejskiego nakazu aresztowania opiera się na wysokim stopniu zaufania w stosunkach między państwami członkowskimi. Jego wykonanie [stosowanie] można zawiesić jedynie w przypadku poważnego i trwałego naruszenia przez jedno z państw członkowskich zasad określonych w art. 6 ust. 1 [UE], ustalonych [stwierdzonego] przez Radę na podstawie art. 7 ust. 1 [UE] ze skutkami określonymi w jego art. 7 ust. 2.

[…]

(12) Niniejsza decyzja ramowa respektuje prawa podstawowe i przestrzega zasad uznanych w art. 6 [UE] oraz tych, które znajdują odbicie [zasad odzwierciedlonych] w Karcie Podstawowych Praw Unii Europejskiej [Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej] […], w szczególności w jej rozdziale VI […]".

4 Artykuł 1 tej decyzji ramowej, zatytułowany „Definicja europejskiego nakazu aresztowania i zobowiązani[e] do jego wykonania", stanowi:

„1. Europejski nakaz aresztowania stanowi decyzję sądową wydaną [orzeczenie sądowe wydane] przez państwo członkowskie w celu aresztowania [zatrzymania] i przekazania przez inne państwo członkowskie osoby, której dotyczy wniosek [osoby poszukiwanej], w celu przeprowadzenia postępowania karnego lub wykonania kary pozbawienia wolności bądź środka zabezpieczającego [polegającego na pozbawieniu wolności].

2. Państwa członkowskie wykonują każdy europejski nakaz aresztowania w oparciu o zasadę wzajemnego uznawania i zgodnie z przepisami niniejszej decyzji ramowej.

3. Niniejsza decyzja ramowa nie skutkuje modyfikacją [nie prowadzi do zmiany] obowiązku poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawa zawartych w art. 6 [UE]".

5 Artykuł 2 tej decyzji ramowej, zatytułowany „Zakres stosowania europejskiego nakazu aresztowania", przewiduje w ust. 1:

„Europejski nakaz aresztowania może zostać wydany w przypadku czynów, które w świetle prawa obowiązującego w wydającym nakaz państwie członkowskim zagrożone są karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym [polegającym na pozbawieniu wolności] o maksymalnym wymiarze co najmniej 12 miesięcy [których górna granica wynosi przynajmniej 12 miesięcy], albo w przypadku gdy zapadł wyrok [orzekający karę pozbawienia wolności] lub wydano środek zabezpieczający [polegający na pozbawieniu wolności] o wymiarze co najmniej czterech miesięcy".

6 Zgodnie z art. 6 decyzji ramowej 2002/584, zatytułowanym „Właściwe organy sądowe [Określenie właściwych organów sądowych]":

„1. Wydającym nakaz organem sądowym jest organ sądowy wydającego nakaz państwa członkowskiego właściw[y] dla wydania europejskiego nakazu aresztowania na mocy prawa obowiązującego w tym państwie.

2. Wykonującym nakaz organem sądowym jest organ sądowy wykonującego nakaz państwa członkowskiego właściw[y] dla wykonania europejskiego nakazu aresztowania na mocy prawa obowiązującego w tym państwie.

3. Każde państwo członkowskie powiadamia Sekretariat Generalny Rady o właściwym w świetle jego prawa organie sądowym".

7 Artykuł 8 tej decyzji ramowej, zatytułowany „Treść i forma europejskiego nakazu aresztowania”, stanowi w ust. 1:

„Europejski nakaz aresztowania zawiera następujące informacje, podawane zgodnie z formularzem znajdującym się w Załączniku:

[…]

c) dowody [wskazanie] istnienia podlegającego wykonaniu wyroku, środka zabezpieczającego [nakazu aresztowania] lub jakiegokolwiek innego podlegające[go] wykonaniu orzeczenia sądowego mającego analogiczny skutek prawny [o tej samej mocy prawnej], a wchodzący [wchodzącego] w zakres [stosowania] art. 1 i 2;

[…]

f) orzeczon[ą] kar[ę], jeśli istnieje prawomocny wyrok [został wydany ostateczny wyrok], lub skal[ę] przewidzianych za to przestępstwo kar w świetle prawodawstwa [przez ustawodawstwo] wydającego nakaz państwa członkowskiego;

[…]”.

Prawo belgijskie

Konstytucja belgijska

8 Zgodnie z art. 151 ust. 1 akapit pierwszy belgische Grondwet (konstytucji belgijskiej):

„Sędziowie są niezależni przy wykonywaniu swoich uprawnień jurysdykcyjnych. Prokuratura jest niezależna przy prowadzeniu poszukiwań i indywidualnego ścigania karnego, bez uszczerbku dla uprawnienia właściwego ministra do wydawania nakazu ścigania, a także wiążących wytycznych dotyczących polityki karnej, w tym w zakresie polityki poszukiwania i ścigania”.

Ustawa dotycząca europejskiego nakazu aresztowania

9 Artykuł 32 § 2 wet betreffende het Europees aanhoudingsbevel (ustawy dotyczącej europejskiego nakazu aresztowania) z dnia 19 grudnia 2003 r. (*Belgisch Staatsblad* z dnia 22 grudnia 2003 r., s. 60075), stanowi:

„W przypadku gdy można sądzić, że osoba poszukiwana w celu wykonania kary lub środka zabezpieczającego znajduje się na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, prokurator królewski wydaje europejski nakaz aresztowania w formie i na warunkach przewidzianych w art. 2 i 3.

Jeżeli w takim przypadku kara lub środek zabezpieczający zostały orzeczone zaocznie, a osoba poszukiwana nie została wezwana do osobistego stawienia się ani w inny sposób powiadomiona o terminie i miejscu rozprawy poprzedzającej wydanie wyroku zaocznego, w europejskim nakazie aresztowania wskazuje się, że osoba poszukiwana będzie mogła skorzystać ze środka zaskarżenia w Belgii i zostać osądzona pod swoją obecność”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

10 W dniu 24 kwietnia 2019 r. prokurator królewski w Brukseli wydał europejski nakaz aresztowania przeciwko ZB w celu wykonania wyroku wydanego w dniu 7 lutego 2019 r. przez tribunal de première instance francophone de Bruxelles [francuskojęzyczny sąd pierwszej instancji w Brukseli, Belgia], na mocy którego ZB został skazany na kary pozbawienia wolności w wymiarze 30 miesięcy i jednego roku.

11 W dniu 3 maja 2019 r. ZB został zatrzymany w Niderlandach na podstawie europejskiego nakazu aresztowania.

12 W tym samym dniu Openbaar Ministerie (prokuratura, Niderlandy) na podstawie art. 23 Overleveringswet (ustawy o przekazywaniu osób) z dnia 29 kwietnia 2004 r., w jej brzmieniu mającym zastosowanie do sprawy rozpatrywanej w postępowaniu głównym, zwróciła się do rechtbank Amsterdam (sądu rejonowego w Amsterdamie, Niderlandy) o rozpatrzenie przedmiotowego europejskiego nakazu aresztowania.

13 Sąd odsyłający podnosi z jednej strony, że z informacji przedstawionych przez organy belgijskie w toku postępowania głównego wynika, że w Belgii członkowie prokuratury uczestniczą w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości i działają niezależnie, nie podlegając, bezpośrednio lub pośrednio, indywidualnym poleceniom lub instrukcjom ze strony władzy wykonawczej.

14 Z drugiej strony sąd ten stwierdza, że uregulowanie belgijskie dotyczące europejskiego nakazu aresztowania nie przewiduje możliwości wniesienia odrębnego środka zaskarżenia decyzji o wydaniu takiego nakazu.

15 Wspomniany Sąd zastanawia się zatem, czy warunek określony w pkt 75 wyroku z dnia 27 maja 2019 r., OG i PI (Prokuratury w Lubece i w Zwickau) (C-508/18 i C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), zgodnie z którym decyzja o wydaniu europejskiego nakazu aresztowania, a w szczególności proporcjonalny charakter takiej decyzji, powinny podlegać zaskarżeniu przed sądem w pełni odpowiadającemu wymogom wynikającym ze skutecznej ochrony sądowej, ma zastosowanie również w sytuacji, w której europejski nakaz aresztowania ma na celu wykonanie kary pozbawienia wolności.

16 O ile sąd odsyłający uważa, że wymogi ustanowione w wyrokach z dnia 27 maja 2019 r., OG i PI (Prokuratury w Lubece i w Zwickau) (C-508/18 i C-82/19 PPU, EU:C:2019:456) i z dnia 27 maja 2019 r., PF (Prokurator generalny Litwy) (C-509/18, EU:C:2019:457) powinny być spełnione w odniesieniu do wszystkich europejskich nakazów aresztowania, niezależnie od tego, czy zostały one wydane w celu przeprowadzenia postępowania karnego, czy wykonania kary, w tym również wtedy, gdy nakazy te opierają się na podlegającym wykonaniu wyroku wydanym przez sąd, o tyle sąd ten wskazuje, że w niniejszej sprawie wydający nakaz organ sądowy i prokuratura niderlandzka zajmują przeciwne stanowisko.

17 W tych okolicznościach rechtbank Amsterdam (sąd rejonowy w Amsterdamie) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy w sytuacji, gdy europejski nakaz aresztowania ma na celu wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w podlegającym wykonaniu wyroku sędziego lub sądu, a europejski nakaz aresztowania został wydany przez uczestniczącego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości w wydającym nakaz państwie członkowskim prokuratora, którego niezależność przy wykonywaniu jego obowiązków nierozerwalnie związanych z wydawaniem europejskiego nakazu aresztowania jest zagwarantowana, obowiązuje wymóg, aby decyzja o wydaniu europejskiego nakazu aresztowania, a w szczególności proporcjonalny charakter takiej decyzji, podlegały zaskarżeniu przed sądem w pełni odpowiadającemu wymogom skutecznej ochrony sądowej?”.

W przedmiocie trybu pilnego

18 W dniu 17 września 2019 r., na wniosek sędzi sprawozdawczyni i po wysłuchaniu rzecznika generalnego, pierwsza izba Trybunału postanowiła rozpoznać odesłanie prejudycjalne w sprawie C-627/19 PPU w pilnym trybie prejudycjalnym.

19 Stwierdziwszy bowiem, że odesłanie dotyczy wykładni decyzji ramowej 2002/584, która wchodzi w zakres tytułu V części trzeciej traktatu FUE, dotyczącego przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, i w związku z tym może, o co wnioskował sąd odsyłający, podlegać rozpoznaniu w pilnym trybie prejudycjalnym przewidzianym w art. 23a statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i art. 107 regulaminu postępowania przed Trybunałem, pierwsza izba Trybunału oparła się na okoliczności, że ZB od dnia 3 maja 2019 r. umieszczony jest w areszcie ekstradycyjnym w oczekiwaniu na decyzję dotyczącą wykonania wydanego przeciwko niemu europejskiego nakazu aresztowania, a utrzymanie jego aresztowania zależy od rozstrzygnięcia sporu w postępowaniu głównym.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

20 Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający zmierza w istocie do ustalenia, czy wykładni decyzji ramowej 2002/584 należy dokonywać w ten sposób, że decyzja ta stoi na przeszkodzie ustawodawstwu państwa członkowskiego, które przyznając uprawnienie do wydania europejskiego nakazu aresztowania w celu wykonania kary organowi, który chociaż uczestniczy w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości tego państwa członkowskiego, sam nie jest sądem, nie przewiduje odrębnego środka zaskarżenia przed sądem decyzji tego organu o wydaniu takiego europejskiego nakazu aresztowania.

21 W tym względzie należy na wstępie przypomnieć, że zarówno zasada wzajemnego zaufania między państwami członkowskimi, jak i zasada wzajemnego uznawania, która sama w sobie opiera się na wzajemnym zaufaniu między nimi, mają w prawie Unii fundamentalne znaczenie, gdyż umożliwiają one utworzenie i utrzymywanie przestrzeni bez granic wewnętrznych. Dokładniej rzecz ujmując – zasada wzajemnego zaufania wymaga, w szczególności w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, aby każde z tych państw uznawało – z zastrzeżeniem wyjątkowych okoliczności – że wszystkie inne państwa członkowskie przestrzegają prawa Unii, a zwłaszcza praw podstawowych uznanych w tym prawie [wyrok z dnia 25 lipca 2018 r., Minister for Justice and Equality (Nieprawidłowości w systemie sądownictwa), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo].

22 Należy również zauważyć, że decyzja ramowa 2002/584, jak wynika z jej motywu 6, stanowi pierwszy konkretny środek w dziedzinie prawa karnego wprowadzający w życie zasadę wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych ustanowioną w art. 82 ust. 1 TFUE, dawniej art. 31 TUE, na podstawie którego ta decyzja ramowa została wydana. Od tego czasu w ramach współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych wprowadzano stopniowo instrumenty prawne, których skoordynowane stosowanie ma na celu wzmocnienie zaufania państw członkowskich wobec ich krajowych porządków prawnych w celu zapewnienia uznawania i wykonywania w Unii wyroków w sprawach karnych, by uniknąć bezkarności sprawców przestępstw.

23 Zasada wzajemnego uznawania, która leży u podstaw systematyki decyzji ramowej 2002/584, powoduje, zgodnie z art. 1 ust. 2 tej decyzji, że państwa członkowskie są zasadniczo zobowiązane do uwzględnienia europejskiego nakazu aresztowania (wyrok z dnia 16 listopada 2010 r., Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo).

24 Stosownie do przepisów decyzji ramowej 2002/584 państwa członkowskie mogą bowiem odmówić wykonania takiego nakazu wyłącznie w wymienionych w art. 3 tej decyzji przypadkach obligatoryjnej odmowy wykonania oraz we wskazanych w jej art. 4 i 4a przypadkach fakultatywnej odmowy

wykonania. Wykonujący nakaz organ sądowy może ponadto uzależnić wykonanie europejskiego nakazu aresztowania tylko od spełnienia warunków określonych w art. 5 wspomnianej decyzji ramowej (wyrok z dnia 29 stycznia 2013 r., Radu, C-396/11, EU:C:2013:39, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo).

25 Trybunał orzekł także, iż wyłącznie europejskie nakazy aresztowania w rozumieniu art. 1 ust. 1 decyzji ramowej 2002/584 powinny być wykonywane zgodnie z jej przepisami. Jak wynika z tego artykułu, taki europejski nakaz aresztowania jest „orzeczeniem sądowym", co wymaga, by został on wydany przez „organ sądowy" w rozumieniu art. 6 ust. 1 tej decyzji ramowej [wyrok z dnia 27 maja 2019 r., OG i PI (Prokuratury w Lubece i w Zwickau), C-508/18 i C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo].

26 W niniejszej sprawie sąd odsyłający podnosi, że z informacji przekazanych przez organy belgijskie w ramach postępowania głównego wynika, że prokuratury w Belgii spełniają wynikające z pkt 51 i 74 wyroku z dnia 27 maja 2019 r., OG i PI (Prokuratury w Lubece i w Zwickau) (C-508/18 i C-82/19 PPU, EU:C:2019:456) wymogi, aby uznać je za „wydający nakaz organ sądowy", ponieważ uczestniczą one w sprawowaniu w tym państwie członkowskim wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych i działają w sposób niezależny przy wykonywaniu obowiązków nierozerwalnie związanych z wydawaniem europejskiego nakazu aresztowania.

27 W tym kontekście rząd belgijski potwierdził także w uwagach pisemnych i ustnych, że niezależność prokuratury przy prowadzeniu postępowania przygotowawczego i indywidualnego ścigania karnego jest gwarantowana przez konstytucję belgijską. Rząd belgijski wskazał również, że chociaż minister sprawiedliwości może wydawać wytyczne w dziedzinie polityki karnej, wytyczne te nie stanowią poleceń ani instrukcji dotyczących konkretnej sprawy.

28 Sąd odsyłający zastanawia się jednak, czy w świetle pkt 75 wyroku z dnia 27 maja 2019 r., OG i PI (Prokuratury w Lubece i w Zwickau) (C-508/18 i C-82/19 PPU, EU:C:2019:456) decyzja o wydaniu europejskiego nakazu aresztowania w celu wykonania kary powinna podlegać w wydającym nakaz państwie członkowskim zaskarżeniu przed sądem.

29 W tym względzie w system europejskiego nakazu aresztowania wmontowana jest dwupoziomowa ochrona praw procesowych i podstawowych osoby poszukiwanej, gdyż do ochrony sądowej przysługującej jej na pierwszym poziomie, w trakcie wydawania orzeczenia krajowego, takiego jak krajowy nakaz aresztowania, dochodzi ochrona, jaką należy jej zapewnić na drugim poziomie, w trakcie wydawania europejskiego nakazu aresztowania, które w konkretnym wypadku może nastąpić krótko po wydaniu wspomnianego orzeczenia krajowego [wyrok z dnia 27 maja 2019 r., OG i PI (Prokuratury w Lubece i w Zwickau), C-508/18 i C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, pkt 67 i przytoczone tam orzecznictwo].

30 Zatem w odniesieniu do środka, który, tak jak europejski nakaz aresztowania, może naruszać prawo do wolności zainteresowanej osoby, ochrona ta wymaga, aby decyzja spełniająca wymogi związane ze skuteczną ochroną sądową została wydana przynajmniej na jednym z dwóch poziomów wspomnianej ochrony [wyrok z dnia 27 maja 2019 r., OG i PI (Prokuratury w Lubece i w Zwickau), C-508/18 i C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, pkt 68].

31 W szczególności drugi poziom ochrony praw zainteresowanej osoby zakłada, że wydający nakaz organ sądowy kontroluje spełnienie przesłanek wymaganych do jego wydania i bada w sposób obiektywny, z uwzględnieniem wszystkich dowodów obciążających i odciążających, nie będąc przy tym narażony na ryzyko podlegania instrukcjom zewnętrznym, w szczególności ze strony władzy wykonawczej, czy wydanie tego nakazu ma charakter proporcjonalny [zob. podobnie wyrok z dnia 27 maja 2019 r., OG i PI (Prokuratury w Lubece i w Zwickau), C-508/18 i C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, pkt 71, 73].

32 Co się tyczy europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu przeprowadzenia postępowania karnego Trybunał dodał, że jeżeli prawo wydającego nakaz państwa członkowskiego przyznaje uprawnienie do wydania europejskiego nakazu aresztowania organowi, który chociaż uczestniczy w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości tego państwa członkowskiego, sam nie jest sądem, decyzja o wydaniu takiego nakazu aresztowania, a w szczególności proporcjonalny charakter takiej decyzji, powinny podlegać w tym państwie członkowskim zaskarżeniu przed sądem w pełni odpowiadającemu wymogom wynikającym ze skutecznej ochrony sądowej [wyrok z dnia 27 maja 2019 r., OG i PI (Prokuratury w Lubece i w Zwickau), C-508/18 i C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, pkt 75].

33 W niniejszym przypadku, w odróżnieniu od sytuacji leżących u podstaw wyroków z dnia 27 maja 2019 r., OG i PI (Prokuratury w Lubece i w Zwickau) (C-508/18 i C-82/19 PPU, EU:C:2019:456) i z dnia 27 maja 2019 r., PF (Prokurator generalny Litwy) (C-509/18, EU:C:2019:457), które dotyczyły europejskich nakazów aresztowania wydanych w celu przeprowadzenia postępowania karnego, sprawa w postępowaniu głównym dotyczy europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu wykonania kary.

34 W tym wypadku nakaz taki oparty jest, jak wynika to z art. 8 ust. 1 lit. c) i f) decyzji ramowej 2002/584, na podlegającym wykonaniu wyroku orzekającym wobec zainteresowanego karę pozbawienia wolności, na mocy którego domniemanie niewinności, z którego ten korzysta, zostaje obalone w toku postępowania sądowego, które powinno spełniać wymogi wynikające z art. 47 karty praw podstawowych.

35 W takiej sytuacji kontrola sądowa, do której odnosi się pkt 75 wyroku z dnia 27 maja 2019 r., OG i PI (Prokuratury w Lubece i w Zwickau) (C-508/18 i C-82/19 PPU, EU:C:2019:456) i która to kontrola odpowiada konieczności zapewnienia osobie poszukiwanej na podstawie europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu wykonania kary skutecznej ochrony sądowej, realizowana jest poprzez podlegający wykonaniu wyrok.

36 W istocie istnienie wcześniejszego postępowania sądowego w przedmiocie winy osoby poszukiwanej pozwala wykonującemu nakaz organowi sądowemu domniemywać, że decyzja o wydaniu europejskiego nakazu aresztowania w celu wykonania kary jest wynikiem postępowania krajowego, w ramach którego osoba, wobec której wydano podlegający wykonaniu wyrok, korzystała ze wszystkich gwarancji właściwych dla podjęcia tego rodzaju decyzji, w szczególności gwarancji wynikających z praw podstawowych i podstawowych zasad prawa, o których mowa w art. 1 ust. 3 decyzji ramowej 2002/584.

37 Ponadto już same przepisy decyzji ramowej 2002/584 ustanawiają procedurę zgodną z wymogami art. 47 karty praw podstawowych, niezależne od szczegółowych zasad wykonania tej decyzji ramowej przyjętych przez państwa członkowskie (wyrok z dnia 30 maja 2013 r., F, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, pkt 47).

38 Co więcej, w przypadku gdy europejski nakaz aresztowania zostaje wydany w celu wykonania kary, jego proporcjonalność wynika z wyroku skazującego, który, jak wynika z art. 2 ust. 1 decyzji ramowej 2002/584, musi orzekać karę pozbawienia wolności lub środek zabezpieczający polegający na pozbawieniu wolności o wymiarze co najmniej czterech miesięcy.

39 W świetle powyższych rozważań na postawione pytanie należy odpowiedzieć, że wykładni decyzji ramowej 2002/584 należy dokonywać w ten sposób, że decyzja ta nie stoi na przeszkodzie ustawodawstwu państwa członkowskiego, które przyznając uprawnienie do wydania europejskiego nakazu aresztowania w celu wykonania kary organowi, który chociaż uczestniczy w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości tego państwa członkowskiego, sam nie jest sądem, nie przewiduje odrębnego środka zaskarżenia przed sądem decyzji tego organu o wydaniu takiego europejskiego nakazu aresztowania.

W przedmiocie kosztów

40 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Wykładni decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy dokonywać w ten sposób, że decyzja ta nie stoi na przeszkodzie ustawodawstwu państwa członkowskiego, które przyznając uprawnienie do wydania europejskiego nakazu aresztowania w celu wykonania kary organowi, który chociaż uczestniczy w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości tego państwa członkowskiego, sam nie jest sądem, nie przewiduje odrębnego środka zaskarżenia przed sądem decyzji tego organu o wydaniu takiego europejskiego nakazu aresztowania.

Podpisy